

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska (przewodniczący)

SSN Mirosław Sadowski

SSN Marek Siwek (sprawozdawca)

w sprawie z protestu B. W.

przeciwko ważności wyborów do Parlamentu Europejskiego
przy udziale:

- 1) Przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej,
- 2) Prokuratora Generalnego
- 3) Przewodniczącego Okręgowej Komisji Wyborczej w W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 1 lipca 2019 r.

postanawia:

pozostawić protest bez dalszego biegu

UZASADNIENIE

W dniu 30 maja 2019 r. B. W. wniósł do Sądu Najwyższego protest wyborczy. Wskazał w nim, że doszło do naruszenia art. 248 k.k. ze względu na fakt, że zaświadczenie o prawie do głosowania nr [...] nie jest formularzem sporządzonym według załącznika nr [...] do rozporządzenia z dnia 29 grudnia 2014 r. w sprawie spisu wyborców (Dz.U. z 2015 r., poz. 5). Domagał się stwierdzenia nieważności 116.590 głosów oddanych, a w konsekwencji stwierdzenia nieważności głosowania do Parlamentu Europejskiego w Polsce w dniu 26 maja 2019 r. w całości. Załączył do protestu wskazane zaświadczenie.

Prokurator Generalny wniosł o uznanie protestu za niezasadny ze względu na fakt, że załączone przez B. W. zaświadczenie zostało wystawione przy uwzględnieniu załącznika, na który powołał się on w proteście.

Zastępca Przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej w swoim stanowisku także stwierdził, że zaświadczenie, na które powołuje się B. W. jest zgodne z załącznikiem nr [...] powołanego rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych. Wnoszący protest nie wskazał więc, by w związku z wyborami doszło do popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa ani też do naruszenia Kodeksu wyborczego dotyczącego głosowania, ustalenia wyników głosowania lub wyników wyborów, mającego wpływ na ten wynik. Ze względu na tę okoliczność Zastępca Przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej wniosł o pozostawienie protestu bez dalszego biegu.

Przewodniczący Okręgowej Komisji Wyborczej w W. wniosł o nieuwzględnienie protestu wyborczego, podnosząc, iż argumentacja zawarta w tym proteście nie zawiera żadnego poparcia w dowodach, że w jakikolwiek sposób zostało naruszone prawo wyborcze, czy też procedury wyborcze, w sposób mający wpływ na treść wyborów. Nie zachodzi również niezgodność zaświadczenia, które powołuje protestujący z formą tego zaświadczenia przewidzianą we wskazanym wyżej załączniku do rozporządzenia z dnia 29 grudnia 2014 r. Zdaniem Przewodniczącego Okręgowej Komisji Wyborczej W. skarżący nie spełnił wymogu, jaki przewidziany jest w art. 392 § 2 Kodeksu wyborczego, według którego w proteście wyborczym należy sformułować zarzuty oraz przedstawić dowody na poparcie tych zarzutów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przed wszystkim należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 336 Kodeksu wyborczego (zwanego dalej k.w.) do protestów wyborczych i postępowania w sprawie stwierdzenia ważności wyborów do Parlamentu Europejskiego stosuje się odpowiednio przepisy art. 241-246. Obowiązek sformułowania przez wnoszącego protest zarzutów oraz wskazania lub przedstawienia dowodów na poparcie swoich

zarzutów przewidziany jest w art. 241 § 3 k.w., a nie – jak omyłkowo zapewne wskazał Przewodniczący Okręgowej Komisji Wyborczej W. – w art. 392 § 2 k.w.

Według art. 82 § 1 k.w. przeciwko ważności wyborów, ważności wyborów w okręgu lub wyborowi określonej osoby może być wniesiony protest z powodu:

1) dopuszczenia się przestępstwa przeciwko wyborom, określonego w rozdziale XXXI Kodeksu karnego, mającego wpływ na przebieg głosowania, ustalenie wyników głosowania lub wyników wyborów lub

2) naruszenia przepisów kodeksu dotyczących głosowania, ustalenia wyników głosowania lub wyników wyborów, mającego wpływ na wynik wyborów.

Takie określenie powodu wniesienia protestu wyborczego wskazuje zarazem na rodzaje zarzutów, jakie mogą być podniesione w proteście wyborczym, przy czym ze względu na wymów z art. 241 § 3 k.w. każdy rodzaj zarzutu wymaga powołania dowodu na jego poparcie.

O ile nie ulega wątpliwości, uwzględniając treść wniesionego protestu wyborczego, że B. W. zarzucił, że popełnione zostało przestępstwo z art. 248 k.k., treść ta jednocześnie nie wskazuje, w jaki sposób miałyby dojść do naruszenia zawartej w tym przepisie normy. Nasuwa to zatem poważną wątpliwość, co do rzeczywistości podniesionego zarzutu. Wnoszący protest nie wskazał bowiem, by zostały zrealizowane znamiona tego przestępstwa w jakikolwiek z przewidzianych w nim postaci, a przepis ten przewiduje sześć różnych form sprawczych.

Wnoszący protest ograniczył się jedynie do wskazania przepisu Kodeksu karnego, bez jednoczesnej próby wykazania, że do popełnienia przestępstwa doszło, a więc, że ktokolwiek zrealizował którąkolwiek z form sprawczych przewidzianych w art. 248 k.k.

Nie ulega natomiast wątpliwości, że samo wskazanie na fakt popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 82 § 1 pkt 1 k.w. nie może sprowadzać się wyłącznie do powołania określonego przepisu zawartego w rozdziale XXXI Kodeksu karnego. Spełnienie formalnego warunku wniesienia protestu wyborczego, przewidzianego w art. 241 § 3 k.w., w kontekście art. 81 § 1 pkt 1 k.w., zachodzi jedynie wtedy, gdy wnoszący protest określi zachowanie sprawcy naruszające co

najmniej jeden z przepisów Kodeksu karnego, zawarty we wskazanym wyżej rozdziale tego aktu prawnego.

Nie spełnia tego wymogu okoliczność, jaka została przywołana w proteście, gdyż z faktem popełnienia przestępstwa z art. 248 k.k. nie może być utożsamione wystawienie przez Okręgową Komisję Wyborczą W. zaświadczenia załączonego przez wnoszącego protest, zwłaszcza że wbrew stanowisku zawartego w tym proteście, zaświadczenie to zostało wystawione na formularzu przewidzianym w załączniku nr [...] do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 grudnia 2014 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 5). Zawiera ono zarówno określenie Gminy, której dotyczy, hologram, podpis osoby wystawiającej je ze wskazaniem stanowiska służbowego, a także wszystkie wymagane elementy określające wyborcę, jak również miejsce, gdzie jest on uprawniony do głosowania.

W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, iż pomimo wskazania przepisu prawa karnego, wnoszący protest nie określił w istocie faktu popełnienia przestępstwa, skoro nie wskazał w jaki sposób, spośród przewidzianych w art. 248 k.k., miałoby do niego dojść. To natomiast należy uznać za istotę zarzutu, w rozumieniu art. 241 § 1 k.w. w zw. z art. 82 § 1 pkt 1 k.w. Brakowi realnego wskazania we wniesionym proteście na fakt popełnienia konkretnego przestępstwa towarzyszył brak wskazania dowodów na okoliczność jego popełnienia.

W sytuacji zatem niespełnienia przez wnoszącego protest wymogów przewidzianych w art. 241 § 1 k.w., na podstawie art. 243 § 1 k.w. w zw. z art. 336 k.w. Sąd Najwyższy pozostawił ten protest bez dalszego biegu.

a